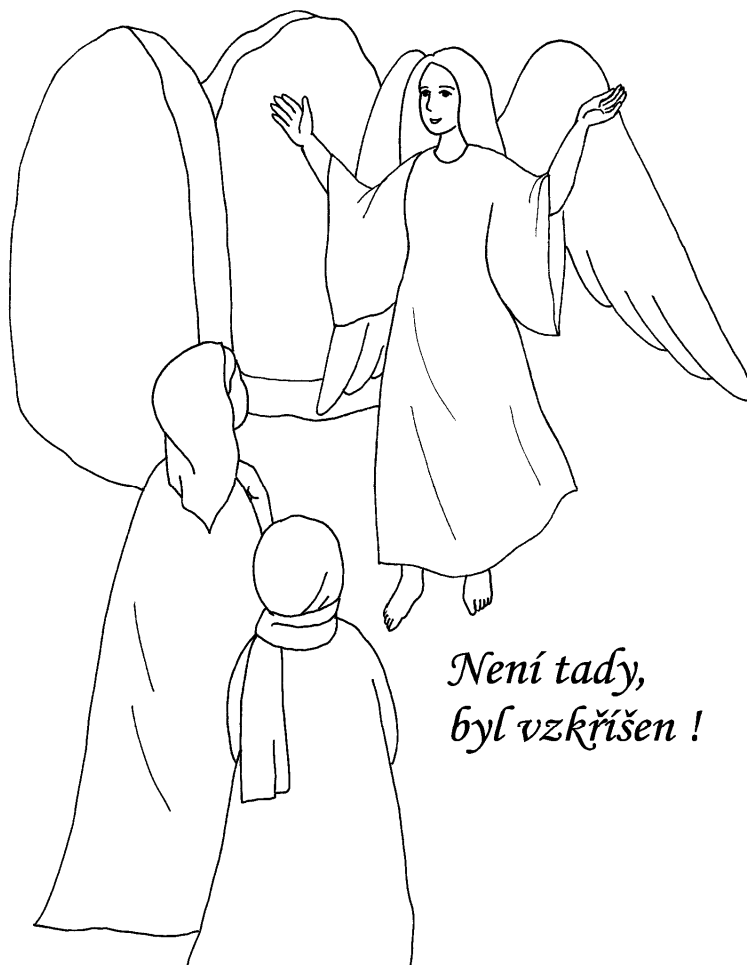

VELIKONOČNÍ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*Není tady,
byl vzkříšen !*

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

Jeden školní kaplan si všiml malého kluka, jak sedí docela dlouho v kapli a přemýšlí. Přišel tedy k němu a zeptal se ho: „Chlapče, trápí tě něco?“ Chlapec se na kaplana podíval a řekl: „Pan učitel mě poslal, ať zpytuji svědomí, co jsem udělal špatného. A až si vzpomenu, tak se mám vrátit a omluvit se.“ „A ty si nemůžeš vzpomenout, co jsi provedl?“ „Naopak, vzpomínám si na spoustu věcí. A mám strach, že mu prozradím i něco z toho, co ještě neví.“

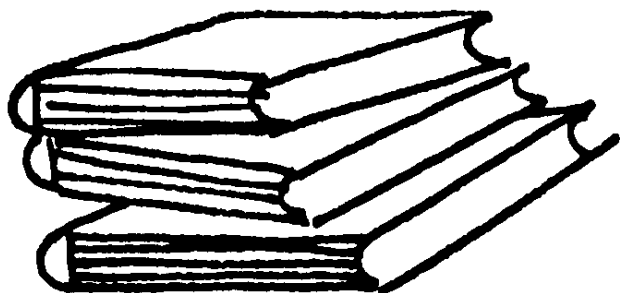
Prožíváme postní dobu a pomalu se blížíme k Velikonocům. Je to čas, ve kterém bychom se měli zahledět do svého nitra a zpytovat svědomí. Zamyslet se nad svým životem a vztahy. A to nejen vztahy s druhými lidmi, ale i vztah s Bohem. Kam směřuje můj život? Jaký je můj životní cíl? Co by se mnou bylo, kdybych teď zemřel?

Zpytování svědomí nemá sloužit jen k pojmenování hříchů a uhlazení sporů s lidmi. Je to modlitba, ve které se obracíme k Bohu, který nám chce vrátit naši křestní krásu. Který s námi chce obnovit důvěrné přátelství. Může se nám při zpytování svědomí stát, že místo o sobě přemýšlíme o druhých, hodnotíme je a posuzujeme. Místo abychom si pokorně přiznali své chyby, tak se obhajujeme. Srovnáváme se s lidmi a utěšujeme se tím, že přece nejsme ti nejhorší.

Velikonoce, které jsou před námi, nám ukazují hrůzu našich hříchů. Ten, který byl bez viny, za naše hříchy umírá na dřevě kříže. Mělo by nás to vést k zamyšlení nad tím, že nejsme tak dobří, jak si možná myslíme. Že je v nás i plno temných stránek. Proto bychom měli zpytovat svědomí a všeho špatného co jsme provedli litovat. Nedívat se na to, jací jsou druzí, ale pohlédnou do svého nitra.

Můžeme se přitom vnitřním zrakem zahledět na Krista. To je jediná míra našeho života. To je jediné zrcadlo, které nám odhaluje pravdu o tom, jak jsme připraveni na setkání s Bohem na věčnosti. „Podobám se Kristu? Miluji? Odpouštím? Obětuji se jako On?“ To jsou otázky, které máme během zpytování svědomí řešit. Přeji všem krásné prožití velikonočních svátků, které nás mohou o něco více přiblížit Kristu a vděčnosti za to, co vše pro nás vykonal. Pamatuji na vás v modlitbě a posílám své požehnání.

o. Nik

Slavného rabína navštívil jednou jakýsi turista a byl překvapen, když spatřil, že rabínův dům má jen jednu místnost plnou knih. Jediným nábytkem tu byl stůl a lavice. „Rabíne, kde máš svůj nábytek?“ zeptal se turista. „A kde ho máš ty?“ otázal se rabín. „Já? Já jsem tu přece jen na procházce,“ podivil se turista. „Já také,“ řekl rabín.

Připravujeme:

Velikonoce na faře

Zveme děti na velikonoční program na faru. Každý den budeme spolu vyrábět, hrát hry a pojedeme společně na mši svatou do Teplic nebo okolí (bude upřesněno). Jsou zváni všichni, kteří mají zájem prožít společně sváteční dny. Těší se na vás katechetky.

Velký pátek 7. 4. 2023

dopoledne od 10 - 12 hodin
odpoledne od 14 hodin

Bílá sobota 8. 4. 2023

dopoledne od 10 - 12 hodin
odpoledne od 14 hodin

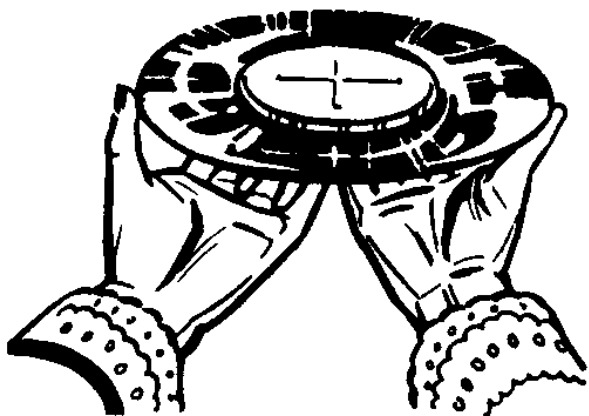
Neděle Zmrtvýchvstání Páně 9. 4. 2023

dopolední mše svatá

Adorační den

v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově proběhne 24. 4. 2023. Adorace začne v 11.00 a bude ukončena v 16.00 společnou mší svatou. A tak přijďte i vy setrvat alespoň chvíli v Boží přítomnosti a nechte se oslovit jeho blízkostí!

„Stačí, abys byl se mnou – nic jiného od tebe nežádám. Nepotřebuji vznešené myšlenky nebo citové výlevy, ani pěkné strojené fráze. Přeji si pouze, abys zůstal se mnou.“

Modlitba za farnost

V pátek 28. 4. bude v 19.00 hodin ve farním kostele v Jeníkově modlitba za farnost. Jste na ní všichni srdečně zváni!

Noc kostelů

V pátek 2. 6. 2023 bude v rámci Noci kostelů otevřen kostel sv. Petra a Pavla v Jeníkově a kaple Panny Marie v Lahošti. Čeká na vás speciální program.

Poutní mše svatá

k patronům naší farnosti sv. Petru a sv. Pavlovi bude sloužena v neděli 2. 7. v 10 hodin

Tábory

1. – 8. 7. tábor s M. Klaškou Cesta do Egypta (příběh Josefa Egyptského)

15. - 22. 7. tábor s Táňou Dohnalovou Na dobrodružné cestě.

Cena 1000 Kč. Přihlášky na faře

Jarní prázdniny ve Štítarech s Carlem Acutisem

Letošní jarní prázdniny ve Štítarech jsme strávili s jeníkovskými dětmi spíše v komorním duchu. O to možná to bylo pěknější. Celý pobyt nás provázela bl. Carlo Acutis, italský programátor s velkou láskou k Bohu, kterému by dnes bylo něco málo přes 30 let. Během pobytu jsme si o něm povídali a seznamovali se s jeho životem a myšlenkami, všechny nás něčím inspiroval. O prázdninách vypráví pomocnice Kačka:

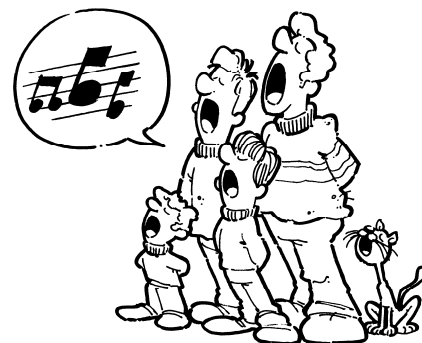

„Minulý týden jela menší skupina z Jeníkova na Moravu do Štítar na jarní prázdniny. Na to, že jsme tu dlouhou cestu už zažili všichni, tak tahle byla strašně zdoluhavá a byli jsme všichni strašně unavení, takže jsme se všichni už těšili, až dorazíme na faru. Když jsme dorazili, tak jsme najednou všichni měli zase zpátky energii, takže jsme hnedka začali program. Samozřejmě jsme šli večer do kostela na večerní chvály a zpívali jsme si. A tohle byl první večer, kdy jsem zůstala sama v kostele a mohla jsem se sama v klidu modlit, přemýšlet a jen tak si sama zpívat a hodně jsem přemýšlela o Carlu Acutisovi, o kterém jsem si, když jsme přijeli, povídali a i po zbytek dní. Vše, co jsem se

o něm dozvěděla, mě hodně zaujalo. Tento první večer jsme šli spát všichni dost pozdě, mladší holky si četly a já s kamarádkou jsem si povídala.

Ranní vstávání bylo pro nás některé hodně těžké. Ale byli tam i tací, co vstávali dokonce dřív než museli (já jsem mezi ně nepatřila). Den nám začal mší a potom jsme jeli s otcem Markem na hezký výlet do lesa, ten se mi líbil úplně nejvíce. Po příjezdu jsme měli oběd a samozřejmě další program. Bylo hezké, že jsme se do programu zapojovali všichni. Večer jsme šli samozřejmě zase na večerní chvály a zase jsme si zpívali, podle mě to zpívání na tom všechny baví nejvíce. Já osobně jsem měla nejradši, když jsme měli po modlitbě i po zpívání a všichni odešli a já jsem mohla sama zase zůstat v kostele. To pro mě byly, i když program byl moc hezký, nejlepší chvíle toho týdne, když jsem mohla sama být v kostele.

Druhý den jsme měli moc pěkný program a vyráběli jsme valentýnky pro někoho, komu jsme chtěli udělat radost na Valentýna, protože sv. Valentýn byl druhý den. Všechny nás to bavilo a vydrželi jsme u toho dlouho. A všichni jsme měli originální nápady. Zbytek dní byl hodně podobný, jen trošičku jiný program, ale vždy stejně zábavný. Den před odjezdem jsme měli stezku odvahy, menší holčičky se na ni strašně moc těšily, ale já jsem zase zůstala v kostele. Večer jsme šli všichni brzy spát, protože nás druhý den čekala opět dlouhá cesta. Ráno jsme měli poslední ranní chvály, potom jsme si vše zabalili, samozřejmě po sobě uklidili a potom jsme se dozvěděli skvělou zprávu, že nejedeme vlakem, ale autem s otcem Nikem. Všichni jsme z toho měli velkou radost, protože ta cesta vlakem je strašně zdoluhavá. Skoro celou cestu jsme si s otcem Nikem zpívali. Potom jsme se všichni rozloučili a jeli jsme domů. Nevím, jak ostatní, ale já jsem si ty dny moc užila a hodně mi těch pár dní dalo a už se těším, až pojedem zase."

Kačka

Téma: Smrt a vzkříšení

Ježíš Kristus – zemřel a vstal

Pro nás křesťany jsou Velikonoce největšími svátky v roce. Připomínáme si a znovu tajemně prožíváme, co to znamená, že Ježíš za nás zemřel a vstal z mrtvých. Slavíme jeho vítězství a zároveň se k němu hlásíme. Znovu obnovujeme své plné spojení s Ním skrze obnovu křestních slibů o velikonoční vigílii. Opět máme plně zakusit tu nejlepší pravdu: Ježíš Kristus už zvítězil a jeho vítězství je definitivní – nikdo na tom nic nezmění a i když to nyní ještě není všem zcela zřejmé, je již jednoznačně a nezvratně rozhodnuto. Velikonoce nám připomínají, že Ježíš nabízí podíl na svém vítězství všem, kteří chtějí být jeho přátelé. A co k tomu patří? Pro přátele vítězného Ježíše také pozvání do šťastné věčnosti. Křest nás připojuje ke Kristu vítěznému a náš život má svědčit o tom, že jsme tohoto přátelství hodni.

Ježíš nás předešel ve smrti

O Velikonocích si tedy také připomínáme, že Ježíš zemřel. V tom nás všechny předešel po cestě, kterou budeme muset každý sám projít. To pro věřící může být i útěcha – blížím se k tomu, co už přede mnou prožil můj Pán a ten slíbil: „Kdo věří ve mne, bude žít, i kdyby zemřel.“ (Jan 11,25) Kristova slova se mohou stát pro každého velkou útěchou – vždyť On je Pravda sama a vždy splní to, co přislíbil. Jen jde tedy o to v něj věřit a pak žít tak, aby náš život nekřičel opak. A i když člověk žil všelijak jinak – vzdálen od Boha a podceňoval to nejdůležitější, proč jsme zde – je třeba se alespoň v poslední chvíli k Bohu obrátit, tak

jako to udělal lotr na kříži a Kristus jej přijal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (Lukáš 23, 42 – 43)

P. Marek Dunda

Na smrt je třeba se chystat

Na umírání, jako na nejdůležitější okamžik našeho života, který rozhodne o naší věčnosti, se máme chystat celý život. Nic totiž není jistější, než skutečnost blížící se naší smrti – jak říká A. Karpíšek: Každý má jednu jistotu, že se dožije až do své smrti. Neberte to, prosím, jako strašení, ale jako připomínku podstatného a nezapomeňme: pro nás křesťany je smrt vnímána jako brána do našeho pravého domova, kde se setkáme s našimi drahými, kteří nás předešli, a s celým nebem. Je jasné, že se každý do jisté míry smrti bojí, ale o to víc je třeba věnovat pozornost tomu být dobře připraven a ne nechat na poslední nejistý okamžik to důležité, co by už nemuselo být z naší strany zvládnuto.

No tak to už bych s tou přípravou měl začít...

Náš čas není neomezený

Komu se dobře umírá? Tomu, kdo má vše v pořádku – kdo je usmířen s Bohem i lidmi.

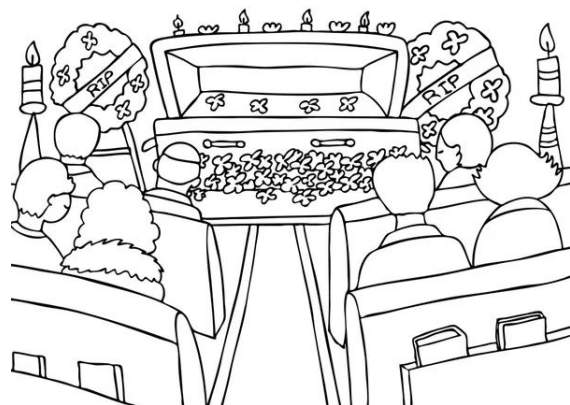

Kdo nemá nějakého „kostlivce“ ve skříni, se kterým by nerad předstoupil před poslední soud. Dokud žijeme, je vše řešitelné: můžeme se usmířit s druhými, můžeme se vyzpovídat a tím se smířit s Bohem, můžeme vrátit to, co nám nepatří, a použít to, co nám patří k vykonání nějakého dobra, můžeme se nechat pokřtít, pokud se tak nestalo již dříve, můžeme napsat závěť a spravedlivě rozdělit majetek, aby pro toto zanedbání nevznikly pak v rodině spory... Tento náš současný čas milosti však není neomezený a bylo by

škoda jej promeškat. Samozřejmě je nejvýš vhodné přijmout i pomazání nemocných, které je posilou nejen pro chvíle umírání, jak si to někteří mylně spojují s dřívějším názvem, dnes již téměř neužívaným – poslední pomazání, ale je i velkou posilou pro trpělivé nesení těžkostí spojených se stářím a nemocí. A snad nemusím dodávat, že k umírajícímu má být přivolán kněz. Volat kněze k mrtvému je již pozdě...

Jak s pohřbem?

S úmrtím někoho blízkého bývají nejbližší vystaveni před rozhodování, jak uspořádat pohřeb a dnes už i, zda jej vůbec dělat. Otec Marek vzpomínal: „Když jsme v době našich studií v semináři s ostatními bohoslovci slyšeli, že v NDR v Karl-Marx-Stadt je zhruba 70 procent zesnulých zpopelněno bez obřadu, zdálo se nám to tehdy úplně nemyslitelné.“ Tento trend postupuje

i k nám, zvláště do větších měst. O něčem to svědčí... Křesťané pochovávají své zesnulé s úctou a stojí o to se s nimi co nejdůstojněji rozloučit. Každý člověk je hoden naší úcty a rozloučení je toho výrazem. Navíc věříme, že tělo, které je dnes mrtvé, bude jednou Kristem vzkříšeno, a proto už nyní s ním podle této skutečnosti zacházíme.

Pohřbíváme ke vzkříšení

Nejpřiměřenějším způsobem pohřbu je tradiční pochování do země. Tělo se zde přirozeně rozpadne a pozůstalí mohou přicházet na místo, kde byl zesnulý uložen. Ale ani ti, kdo zvolí pohřeb žehem, nedělají z pohledu Církve zásadní chybu – vždyť Kristus je schopen vzkřísit těla svých věrných i z popela. Chybou to bylo dřív, když ještě někteří bojovní ateisté volili pohřeb žehem, aby takto demonstrativně poukázali na to, že nevěří v život po smrti (ti budou pořádně překvapeni). Ale s touto motivací se dnes už vůbec nesetkávám. Spálení se volí většinou spíš jako módní trend nebo s ohledem na pozůstalé, aby se nemuseli starat o hrob nebo domněle z finančních důvodů – i když pohřeb do země může být i levnější než kremace.

Ředkvičky vypěstované na babičce?

Pokud je mi známo, tak k nám zatím ještě neprošly „moderní“ dost diskutabilní způsoby pohřbívání. Například na Novém Zélandu se již řadu let užívá takzvaný zkapalňovač, kdy mrtvé tělo je vloženo do jakési tekutiny, která je až na dlouhé kosti rozpustí, a tato tekutina se pak volně vypustí a dlouhé kosti se spálí. Zdůvodňují, že zvláště ve větších městech je to ohleduplnější k životnímu prostředí než pálení v krematoriu. V některých státech USA se prý zase zavádí možnost zvaná kompostér. Tělo je uloženo spolu se zbytky rostlin do speciální krabice, kde se vytvoří podmínky pro rychlé tlení. Po několika týdnech si pozůstalí mohou vyzvednout kostku hlíny z jejich nebožtíka.

Mše svatá za zesnulého

Pro křesťany je jasné, že zvolí pohřeb s knězem. Zvláště pohřební mše svatá za zemřelého může hodně prospět jeho nesmrtelné duši. Totéž platí i o společných modlitbách za zesnulého. Proto při křesťanském pohřbu je vítáno, když se zúčastní co nejvíc lidí, kteří se při této příležitosti připojí k modlitbě za nebožtíka, vždyť právě o jeho spásu jde. Proto omezování počtu těch, kdo se mohou

obřadu v kostele zúčastnit není vzhledem k dobru zesnulého na místě. Tak jsme to zažili v době Covidu a hodně to bolelo, a tak si někteří pozůstalí myslí, že je menší účast na pohřbu bude méně drásat, ale zde má jít přece o dobro zesnulého. A ani není vhodné strkat před skutečností smrti hlavu do písku jak pštros. Smrt totiž patří k životu a je dobře, když se na pohřeb vezmou i děti, vždyť nemá cenu jim v tomto smyslu něco zastírat a přiměřené vysvětlení ze strany nejbližších je může ochránit před zbytečnými traumaty a dohady.

Na pohřbívání je hřbitov

Pohřbívá se na hřbitov – do posvěcené půdy. Ano, hřbitovy kněží každoročně kolem svátku všech věrných zesnulých znovu žehnají a vykropují svěcenou vodou. Zesulí mají být uloženi na hřbitově, aby jejich duše našly pokoj. Není správné, když má někdo urnu třeba doma nebo když se popel rozsypává po lesích, řekách, lukách... Setkávám se s tím, že urna doma může být spojena s efektem, o kterém někteří říkají – u nás straší. A když je někdo rozprašen po horách, zase pak chybí místo, které je s ním spojeno a kde bychom dali šanci i dalším, aby se u jeho hrobu zastavili a pomodlili. Ostatky zesnulých máme nechat v pokoji na hřbitově a ne například z popela nechat vyrábět šperky, tak jak se to dnes nabízí.

Pamatujme na zemřelé s modlitbou

Na naše zemřelé je vhodné nejen vzpomínat a mluvit o nich v dobrém, ale je třeba se za ně především modlit. Pamatujme, že i duše v očistci nám mohou už nyní pomáhat a že naši pomoc potřebují. Samozřejmě je dobré učit modlitbám i naše děti a mládež, aby se jednou měl kdo pomodlit i za nás – aby to vůbec uměli. Za naše zemřelé máme vždy alespoň jednou za rok nechat odsloužit mši svatou. Někteří na to jaksi trochu pozapomínají a to je škoda. Někdy se setkávám s tím, že se někomu zemřelý připomene i ve snu a to je třeba chápat jako jeho prosbu o modlitbu nebo o mši svatou za něj.

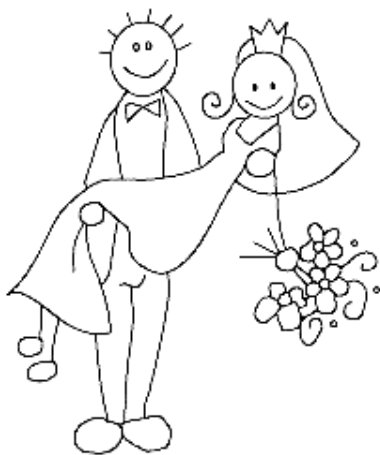

Věříme ve zmrtvýchvstání

Dobré prožití Velikonoc nás vede nejen k myšlenkám na smrt Ježíše Krista a na smrt a vše co s ní je spojené, ale především k posílení víry ve Zmrtvýchvstání, a to jak Ježíše, tak i nás, kteří jsme v něj uvěřili. On řekl – jdu, abych vám připravil místo v nebi (srov. Jan 14,2). A na to se můžeme spolehnout. To platí.

Táňa Dohnalová

Nešťastné manželství?

Je to už pár let, kdy jsem potkal v domově pro matky v tísni ženu, kterou jsem kdysi oddával. Hned se ke mně hlásila a říkala mi: „Poznáváte mne? Vy jste nás oddával, vidíte - a já jsem teď tady.“ Říkala to trochu vyčítavě, jako bych za to mohl já, že takhle dopadla.

Ona žena s manželem svůj vztah s vírou nijak moc neprožívali. Víra pro ně znamenala to, že o Bohu vědí a On, že ví o nich. V případě potřeby a nouze se k němu obracíme, jinak ho nepotřebujeme. Vše ostatní v jejich životě byl jen projev zvyklosti či náhlého nápadu. (např. Jsou Vánoce, tak proč nezajít i do kostela?) Život s Bohem, modlitba, svátosti – to jim bylo cizí. Jejich vztah, který určitě v počátku stál na

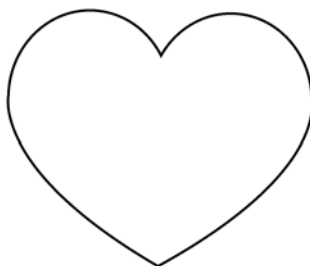
nějakém hezkém lidském ideálu, neměl z čeho a kam růst. Podivuhodně, k jejich překvapení, tím jak přišla rodina, postupně vychladl. Snad nesplnil společné očekávání. Jejich láska chladla až vychladla a stala se rutinou a později břemenem.

Ze setkání s touto maminkou mně bylo smutno. Myslela si, že když měla svatbu v kostele, tak to bude stačit k zajištění šťastného a krásného manželství a teď byla zhrzena tím, že to tak nefungovalo. Aby víra byla živá, musí být i žitá. Víra není jen věta nebo informace o někom či něčem, co se mého osobního života nijak netýká. Ve víře člověk může růst nebo ji může ztratit. Víra je veliký Boží dar. Tím, jak ji prožíváme, vydáváme svědectví pro ty, kteří hledají, a neseme za to též vlastní zodpovědnost.

Často ten, kdo je ve svém manželství zklamán, **nehledá řešení** k nápravě vztahů a jejich prohloubení, které je vždy možné, (apoštol Pavel o tom píše ve svém 1. listě Korint'ánům 13 kap.), ale **hledá únik** a tím je i snaha začít nějaký nový vztah. Dotyčnému často vůbec nevadí, že již v manželství žije nebo že má rodinu. Vidí jen sebe a to je pýcha. Takový člověk působí jako jiskra v lese ve svém okolí. Kdo se dostane do jeho blízkosti, tak shoří. Je smutné, že pro četnost těchto případů se tyto situace začínají stávat „normou“ a společnost je přijímá jako běžný standard. Chraňte si svá manželství, své rodiny! Jinak o ně přijdete. Co pro to konkrétně dělat? Jen obřad v kostele vás nezachrání. Příkázání Boží nám to říká jasně: nepožádáš manželky(la) bližního svého. Jenže, kdo v dnešní době příkázání vůbec zná? Neměli bychom se víc zajímat o to, co nám Bůh dal, abychom žili dobrý lidský život, tak jak to zamýšlel ten, který nám jej dal? Pokud jeho rady nebereme vážně, nedivme se, že jsme v životě nešťastní.

P. Pavel Sobotka

***Žij naplno pro druhého
a buď strůjcem štěstí jeho.***

***Muž a žena mají být
jeden pro druhého štít.***

***Manželství je poklad tvůj,
denně na to pamatuj.***

Tříkrálová sbírka Zabuřany

V letošním roce jsme se s menší obměnou tři králů opět vydali do Zabuřan na tříkrálovou sbírku. Musím přiznat, že se mě nikdy moc nechce to organizovat, ale na konci sbírky jsem vždy ráda, že jsem se k tomu přiměla a na tříkrálovou sbírku vyrazila. Ne jinak tomu bylo i letos. Letos nám bylo dopřáno krásné počasí a i přesto, že nastaly jiné komplikace, tak jsme každý den na sbírku vycházeli s radostí.

Všude se říká, jak je ta doba dnes těžká a jak nikdo nemá dost peněz a že je všechno drahé. Tak jsme si i my tři králové říkali, jaké to asi letos bude.... A musím říct, že to bylo moc pěkné. Setkali jsme se všude s milým přjetím

a i výtěžek, který jsme pro charitu vykoledovali, byl velký. Díky vaší štědrosti se podařilo vybrat téměř o dva tisíce víc než minulý rok. A za to vám všem, kteří jste nějak přispěli, patří velký DÍK! Kéž vám všem vaší štědrost odplatí Pán Bůh svým požehnáním!

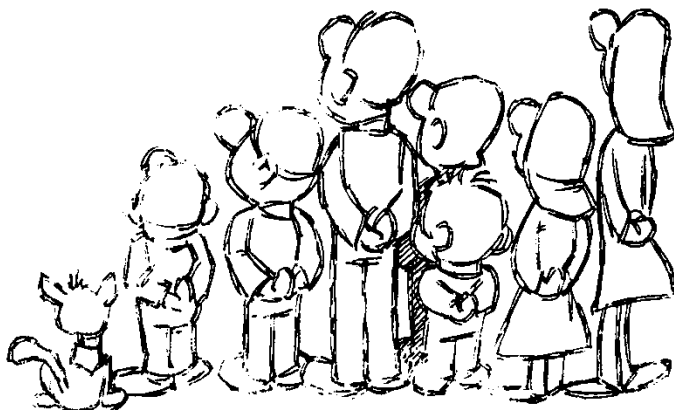
Možná, že i vy jste zvědaví, kolik se kde vybralo a tak to tu příkládám:

Želenky – 4 318 Kč

Všechlapy – 4 694 Kč

Straky a Štěrba – 1 185 Kč

Zabuřany 4 314 Kč

Dana T.

Tak se koledovalo v Jeníkově

Od 2. ledna probíhala tříkrálová sbírka ve farnosti Jeníkov. Tři králové procházeli obcemi patřící do farnosti a vybírali na potřebné. Tříkrálová píseň zazněla v Oldřichově, v Jeníkově, v Lahošti a v Hudcově.

Pomáhali dobrovolníci, kteří přijeli i z větší dálky, aby se sbírkou vypomohli. Samozřejmě se často neobejdeme bez komplikací, ale to už ke sbírce patří.

Děkujeme všem, kteří pomohli a také těm, kteří nás koledníky přijímali.

Všem Vám přejeme hojnost Božího požehnání.

A kolik že se ve farnosti vybralo?

Hudcov 9 427 Kč

Lahošť 9 612 Kč

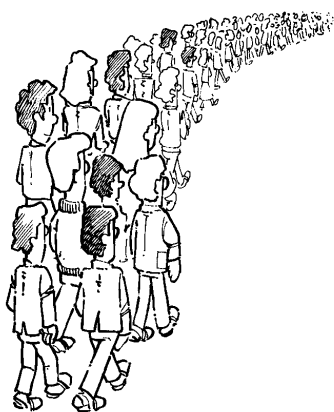
Jeníkov 4 809 Kč

Oldřichov 6 584 Kč

Lucie S.

Zveme na pěší pouť do Jeníkova

Ve středu 17. 5. začíná pěší pouť z Prahy do Jeníkova. Sraz je v 19 hodin v Praze před katedrálou. Přespíme v Praze a další den odcházíme směrem na Nelahozeves (rodiště A. Dvořáka). V pátek nás čeká cesta do Libochovic a v sobotu do Kostomlat. V neděli kolem 13h dojdeme do Jeníkova, kde celou pouť zakončíme mší svatou a posezením na faře. S sebou je potřeba spacák a karimatka. Věci nám poveze doprovodné vozidlo. Je možné se připojit třeba i jen na část pouti. Bližší informace a přihlášení u o. Nika na telefonu 731 402 743 nebo na emailu richterjan@seznam.cz.

Cyklopout'

V neděli 18. 6. v 15.00 začíná cyklopout' z Přímětic do Jeníkova. Sraz v Příměticích na faře. Do Jeníkova dojedeme ve středu 21.6. a zakončíme mší svatou v kostele. Zájemci se mohou hlásit u P. Sobotky mob: 731 402 650.

A něco pro děti

Milé děti, jistě jste si všimly, že je v tomto zpravodaji dostatek černobílých obrázků. Ty jsou připravené právě pro vás, abyste je vybarvily a udělaly tak z tohoto černobílého zpravodaje zpravodaj barevný. Vybarvěte ho a poproste rodiče, aby váš vybarvený zpravodaj nafotili a poslali na emailovou adresu: MarieAntonina@seznam.cz. Vaše krásná dílka velice rádi zveřejníme na našich webových stránkách www.fatym.com a zároveň oceníme i nějakou tou luštěnkou pro děti, i když samotné vybarvování je už odměnou, protože tvořením se člověk rozvíjí a velice mu to prospívá.

Obrázek namalovaly děti z náboženství v ZŠ Vranov n. D.

Staň se spolutvůrcem zpravodaje!

Jak na to? Rád/a maluješ a jde ti to? Namaluj černobílé, libovolné obrázky černou tenkou fixkou, nafot' je a pošli, stanou se ilustrací k různým článkům. Své malůvky pošli na email: richterjan@seznam.cz Těšíme se na vaše výtvořky.

redakce zpravodaje ☺

....Vtipy... Vtipy... A zase ty vtipy...

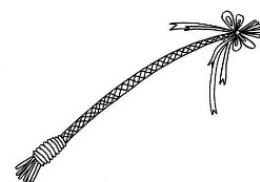

Ráno se po velké oslavě v Káni Galilejské hosté probouzejí. Většina z nich se drží za hlavu kvůli kocovině a sténá. Jeden muž prohodí do placu: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo prosím pro vodu.“ Ježíš se nabídne, že tedy půjde, ale vtom všichni svorně vykřiknou: „Ne! Ty už ne!“

Razantní zdražení vajec se projeví i na letošní oslavě Velikonoc. V některých rodinách už začínají koledníkům prodávat vstupenky.

Velikonoční koledníci jsou jako balíky od České pošty. Víte, že dorazí, ale nevíte, kdy a v jakém stavu.

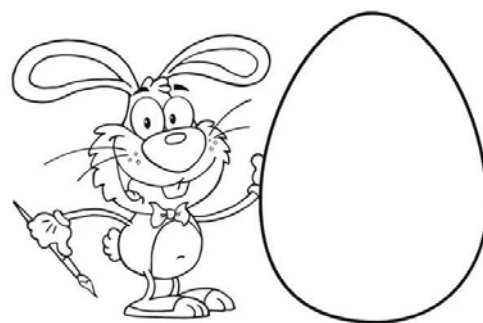
Koledníci dostanou do košíku vajíčka, ale zdají se jim nějaká divná. „Paní, ta vajíčka se vám nějak srazila, ne?“ „Ale ne, hoši, vejce jenom zdražila, tohle jsou obarvené ořechy.“

Silniční kontrola zastavila o Velikonocích řidiče, který má velmi dobrou náladu.

„Pane řidiči,“ říká mladá policistka, „doklady od vozidla, prosím. A co ta pomlázka za volantem?“

„Slečno, promiňte, já netušil, že bych vás měl taky vyšupat.“

Pepíček přijde ze školy a ptá se: „Mami, nejsou dneska náhodou Velikonoce?“

„Ne, ty budou až za dva týdny. Proč se ptáš?“

„No, že jsem si vykoledoval pětku...“

Proč nemůžeme velikonočnímu vajíčku vyprávět vtipy? Mohlo by popraskat.

Kolik vajíček musíme dát do prázdného košíku? Jedno, pak už není prázdný.

Co bude na konci Velikonoc? Písmeno “C”.

Jací zajíčci nemohou skákat? Čokoládoví.

Velikonoční farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v dubnu 2023 v nákladu 1200 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako prázdninové a vyjde, dá-li Bůh, v červnu 2023. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat'!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu.

Internet: <http://www.jenikov.net/farnost/>

Neprodejné